Bola vraj **rázna aj rozmarná**, ale i **vzdelaná a inteligentná**. Venovala sa **maľovaniu**, **spevu**, hre na klavír, ovládala viaceré jazyky : nemčinu, taliančinu, francúzštinu, latinčinu i španielčinu. **Zaostalú** monarchiu, ktorú zdedila v **nezávideniahodnom** stave, zanechala **po 4 desaťročiach** vlády svojmu synovi **zreformovanú**.

Predpokladám, že viete **o kom** hovorím.

13. mája 1717 uzrela svetlo sveta **prvorodená** dcéra cisára Karola VI. Habsburského **Mária Terézia**. Po smrti otca vymiera dynastia Habsburgovcov po meči. Mladučká 23 ročná Mária Terézia nastupuje na trón.

Najvýznamnejšie reformné kroky vykonala vládkyňa **v oblasti vnútornej politiky a správy štátu**. Reformovala vysoké i základné školstvo. Od roku **1774** bola v monarchii zavedená **povinná školská dochádzka od 6-12 rokov**. Školy sa delili na triviálne – vznikali vo väčších dedinách alebo pri farách.

O **pár rokov** neskôr, za vlády syna Márie Terézie sa budovali dedinské školy. **Jozef II**. vydal jazykový zákon - podľa neho sa za úradný jazyk v Habsburskej monarchii považovala **nemčina**, na úradoch a školách **sa mohli používať národné jazyky.**

Preto sa i **Slováci** začali **zaoberať uzákonením spisovnej slovenčiny** - vzniklo Slovenské národné obrodenie.

A práve preto som aj ja siahla hlbšie do histórie, aby som **obsiahla** paralelu medzi rokmi **1717 a 1795**

.....a opäť **dátum 13.máj**, tentoraz rok **1795**

Na fare v Kobeliarove sa ozval detský plač, hoci sa rodina Šafárikovcov prisťahovala z neďalekého Štítnika **len nedávno**. Narodil sa syn **Pavol Jozef**.

Základy školského vzdelania, ako to zhodne uvádzajú životopisci, získal od **otca**, pričom všetci vychádzajú z neskorších zápisov jeho syna Vojtecha. Ten píše v knihe *Co vyprávěl P. J. Šafařík…*: „***Když mu ale v 7 mém roce jen jednou abecedu celou ukázal, tu on sám hravě čísti se naučil, a již pak celý den na peci sedával čítaje. Do 8 ho roku již dvakráte byl celou biblii přečetl, a jedno ze zalíbených jeho zaměstnání bylo, že bratřím a sestře, jakož i lidem domácím kázával."***

Najdôležitejším faktorom, ktorý vplýval na Šafárikovo národné povedomie bolo prostredie v ktorom žil. Tvoril ho slovenský ľud, jeho piesne, rozprávky a povesti o zbojníkoch, spolu s krásou okolitej prírody. O hĺbke a intenzite vplyvu kobeliarovského prostredia na Šafárika, svedčia jeho spomienky na detstvo. Vedel si ich veľmi živo vybaviť aj po 50 – 60 rokoch.

Šafárik si dokonale osvojil nemčinu a klasické jazyky. V teologickom kurze sa učil gréčtinu a hebrejčinu. Gréčtina a latinčina mu otvárali brány k antickej a latinskej literatúre. Vedomosti poskytované školou si Šafárik rozširoval a prehlboval **samovzdelávaním**. Štúdium histórie a vedomosti z nej formovali v Šafárikovi historické vedomie, v ktorom začínala zaujímať dôležité miesto láska k českému a k slovenskému národu, postupne sa rozširujúc na národ srbský a neskôr na všetky slovanské národy.

Vďaka historickej dobe osvietenectva, **ktorá priala vzdelancom** môžeme dnes hovoriť o našom slávnom rodákovi ako o vedcovi, ktorý **ako prvý** podal systematický obraz **o slovanských národoch**, ich kultúre a dejinách. Zaradil ich medzi **najvyspelejšie kultúry** na svete. Veľkú pozornosť venoval skúmaniu **staroslovienskeho písma**. Dokázal, že cyrilike predchádzala **hlaholika**. V otázke jazykovej jednoty zastával a presadzoval názor, že **každý národ** má rozvíjať svoju kultúru **predovšetkým** prostredníctvom **svojho vlastného jazyka**.